שרית ישי מדווחת על התקרית שגרמה להחתנויות עולמית: ההיתקלות עם השחקנית ואנסה רדגרייב בפסטיבל הסרטים הים־תיכוני

תמונה פרטית שהיתה תלויה בחדרה של ואנסה רדגרייב מראה אותה יושבת לצד פליט פלסטיני. התמונה צולמה במהלך צילומי הסרט, אך לא נכללה בסרט עצמו — רדגרייב הפיקה את הסרט, אך לא השתתפה בו. היא אמרה שהתמונה יקרה לליבה, סירבה למסור אותה לשימוש העיתונות.

תקרית בסיציליה

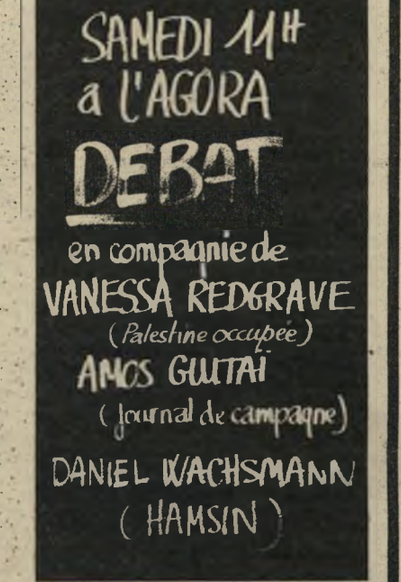

העימות המודעה המכריזה על העימות בין רדגרייב, גיתאי וקסמן, עוררה את זעמה של ה־כוכבת, מפני שהם יוצרים אלמונים.

ה לכתי בשביל שהוביל מהמלון אל מרכז כפר־הנופש של מועדון הים התיכון בקאמרינה, סיציליה. ממולי הופיעה דמותה הגבוהה של שחקנית־הקולנוע הב־ריטית ואנסה רדגרייב. היא היתה מלווה על־ידי לידי טריגאנו, בתו של ז'ראר טרי־גאנו, בעליו עתיר־הנכסים של המועדון ו־הרוח החיה מאחרי פסטיבל סירטי הים התיכון.

עצרתי לפני השתיים. לידי טריגאנו! ה־ציגה אותי בשמי, וציינה, כי התלוויתי לאורי אבנרי ולענת סרגוסטי, בראיון עם יאסר ערפאת. רדגרייב אמרה: „אהה!" ועמדה ללכת הלאה.

ניצלתי את ההזדמנות וביקשתי ממנה ראיון. ואנסה רדגרייב אמרה: „אני מצ־טערת, איני חושבת שאני רוצה להעניק ראיון לעיתון ישראלי."

שצריכה לשכנע אותו. אני גם לא רוצה להסביר את מעשי, ואני לא צריכה ל־התנצל לפני איש. מעשי מדברים בעד עצמם. בקשר לראיון עוד נראה."

ואמנם, כמה שעות מאוחר יותר, נוכח־תי ביחד עם יתר חברי המישלחת הישר־אלית, עד כמה מדברים מעשיה של רד־גרייב בעד עצמם.

הישראלים באים!

ה וזמנתי להשתתף בפסטיבל הסר־טים של הים התיכון על־ידי סרג' אנ־קרי, שתפקידו לבחור את הסרטים הישר־אלים הראויים להשתתף בפסטיבל. אנקרי בחר בסרטים מתחת לאף של הבימאי יג־קול גולדוואר וחמסין של הבימאי דני וקסמן.

גולדוואר החליט ברגע האחרון שלא ל־השתתף בפסטיבל, כשהוסבר לו, כי אם ישתתף, יאבדו סכוויו להשתתף בפסטיבל קאן. וקסמן, שחזר זה עתה מפסטיבל־סרטים בצרפת, החליט לוותר גם הוא.

נותרנו אם כך סרג' אנקרי, אשתו דני־אלה, ואני, כנציגי ישראל. העיתונאים אהוד יערי ויהודה סתיו, שהוזמנו גם הם לפסטיבל, הודיעו ברגע האחרון שאינם יכולים להשתתף.

אנקרי הסביר לי מראש, כי הוזמנתי על־ידו מכיוון שבפסטיבל יטלו חלק יוצרי סרטים ערביים, בהם פלסטינים מאש"ף, מצרים, לבנונים, טורים, עיראקים, תו־ניסיים, אלג'ירים, ומארוקאים. המפגש עם יוצרים סרטים אלה עורר את סקרנותי ה־עיתונאית. יצאתי למיפגש יומיים אחרי ההפגנה הגדולה בכיכר־מלכי־ישראל בתל־אביב.

הפסטיבל הוא ילד־הטיפוחים של לידי טריגאנו. היא מקדישה לו תשומת־לב מרו־בה, אך ניכר שהוא עדיין בחיתוליו.

הסרטים הוקרנו בשני מקומות — באו־הל ענק ובאמפיתיאטרון פתוח. באחד מאגפי המלון הוקרנו סרטים על מסך וידיאו ענק, ובשני חדרים נוספים הוקרנו סרטים בווידיאו על מסך הטלוויזיה.

מחוץ למיסגרת הפסטיבל הוקרנו שני סרטים ישראליים: לונה של איתן גרין, וסופו של מילטון לוי של ניסים דיין. שני הסרטים זכו בצפייה חוזרת ונשנית של אנשי־קולנוע ערביים, שגילו התעניי־נות מרובה בכל הקשור בקולנוע הישרא־לי.

מייד כשהגענו לאי, פשטה השמועה: הישראלים הגיעו! ובתוך 24 שעות ידעו כל משתתפי הפסטיבל, כי אני העיתונאית שנתלוותה לאבנרי בפגישתו עם יאסר ערפאת בביירות.

להנהלת הפסטיבל חשוב היה להדגיש עובדה זאת, כמו גם העובדה שאני „עוב־דת בעיתון המייצג את מחנה־השלום הישר־אלי." הסרטים שהוצגו בפסטיבל היו כו־לם בעלי מסר פוליטי או חברתי, בלי קו־מדיות, בלי רומנטיקה — נושאים כבדים ומדכאים.

מייד ניסיתי להתוודע לנציגים הערביים של הפסטיבל. זה לא היה פשוט. הם כולם היו קורקטיים ושמרו על ריחוק, סקרו אותי בהשדנות. גם העובדה שאני עובדת בהעולם הזה לא עזרה לי. כמעט כולם שמרו על מרחק.

הרגשתי די מבודדת מול המישלחת הערבית הענקית, שכללה בימאי־קולנוע ועיתונאים רבים.

שלושת הימים הראשונים של הפסטי־בל עברו עלי בצפייה בסרטים צרפתיים, איטלקיים וערביים שלא הבנתי, מכיוון שהוצגו או בצרפתית או בערבית — שפות שאיני מבינה כלל.

ביום השלישי נודע לי, כי מצפים לבואה של ואנסה רדגרייב עם סירטה פלסטין הכבושה. נקראתי אל לידי טריגאנו ושם נאמר לי כי יתקיים עימות בין ואנסה ובין דני וקסמן, בימאי חמסין.

בהנהלת הפסטיבל האמינו שווקסמן יגיע בזמן להקרנת סירטו. אני, שידעתי כי אין בדעתו של וקסמן לבוא, אמרתי להנהלה כי אם וקסמן לא יגיע, אתנדב לדבר בש־מו.

רק אז הסתבר לי, כי ישראל מיוצגת על־ידי סרט נוסף, סירטו הדוקומנטרי של עמוס גיתאי יומן שדה, העוסק בכיבוש הישראלי בשטחים. מכיוון שגם סירטה של רדגרייב וגם סירטו של גיתאי עסקו פחות או יותר באותו עניין, אם כי, כפי שנודע לי אחרי הצפייה בשניהם, מנקודת־מבט שונה לגמרי — חשבתי שחשוב כי וקסמן יבוא מייד כדי לקחת חלק בעימות.

התקשרתי אליו, ובשעת לילה מאוחרת, וקסמן, שהבין את חשיבות העניין, הגיע למחרת בצהריים, ביחד עם מפיק חמסין, יעקב ליפשין.

באותה שעה שהה בפסטיבל גם צעיר בשם רוני כצנלסון, עוזר־צלם בסירטו של גיתאי. בשלב מאוחר הגיעו גם גיתאי ו־אשתו. המשלחת הישראלית גדלה, אם כך, משלושה אנשים לשיבעה.

אחר הצהריים נקראנו שוב לחדרה של לידי טריגאנו. במקום פגשנו בעמום גי־תאי, באשתו, רבקה, בעוזרו, רוני, ובבי־מאי המצרי הידוע יוסוף שאהין.

כמה דקות לאחר מכן נכנסה לחדר ואנ־סה רדגרייב, כשהיא מלווה בזקן עלגל וקרח, שהזכיר את צ'רצ'יל, ובגברת אנ־גליה נוספת. איש לא ידע מי השניים ה־אלה.

רדגרייב הוצגה לפני וקסמן וליפשין. אחר־כך פנתה אלי ואמרה לי: „אני אתן לך ראיון, ואני רוצה שתדע, כי מתוך כל עשרות העיתונאים שביקשו לראיין אותי הסכמתי לדבר רק עם שלושה גור־מים — עם הטלוויזיה הצרפתית, עם סו־כנות הידיעות הצרפתית ואיתך."

אמרתי יפה תודה, ושוב הדגשתי באוז־ניה כמה חשוב הראיון הזה. היא שאלה אותי כמה זמן אני צריכה. אמרתי: שע־תיים.

קבענו למחרת ב־9 בבוקר.

היא היתה יותר מנחמדה ואדיבה. בשלב זה עברנו לרכל על ג'ין פונדה. היא אמרה לי, שהיא נדהמה כאשר קראה שג'ין